

1.11.2000

כופרי הדבר

גליון מס' 00007 בחסות קפיטורית רב'י

TIRTOR HATRACOR NISHMA
MIBAIN LASIHM
YONNEK DVASH OVVER
MIPERACH LEPERACH

AL MOHI HAMISHKAL
BEKARAHOT ROSHI ADMAT HASADDE
KAVVED HADAM VEMISHKALO
OZNI KSHOVA LENA'AL SPORT

ADAM BEKARAHOT TAVESH VEHOM RATOV
OMMED MOLO

KAF KSORA ATORA ALIM
MAHZIKA TIPA LEVANA
KEARA REYKA MEOTERET PRAHIM
MAHZIKA ALIM KSOFIM

הקדמה

תסלחו לי אבל בכתיבת הקדמות אני לא ממש טוב. יש בכך הדגמה חיה לאופיו של העיתון שלנו: בדיקת תחומים חדשים, ניסיון והגשמה וביטוי עצמי בכל מחיר. אפשר לכתוב משהו על כך שזהו גיליון מס' 7, מספר של מזל בלי כל ספק (אז אולי כדאי שנפסיק כאן). מס' 7 יוצא אחרי צירי לידה ארוכים וקשים ורק מעטים דחפו ונשפו. היינו רוצים שהדבר ישתנה.

כופרי הדבר רואה עצמו כ"משחרר הגדול": פורמט המאפשר לכל אחד לבטא את עצמו בכל נושא ובכל צורה (בגבולות הדו-מימד). אנו מודעים לדילמה של "מה לגיטימי לפרסם ומה לא", אך תמיד נעדיף שיהיה יותר מדי חומר לפרסום מאשר פחות מדי.

מס' 7 מנסה לפתור בעיה זו ע"י הפרדת החומר ה"פרובוקטיבי" יותר, מיתר העיתון. (ראו הוזהרתם!)

לא רק שהיינו רוצים שקולנו יישמע ויקבל פידבק מהשומע, אלא גם – ולא נופל בחשיבותו – האלמנט של במת ביטוי עצמי, אפשרות לפורקן וגילוי עצמי (ולפי דעתי האישית זה הדבר החשוב ביותר).

אנו קוראים בזאת לכל אחד לראות עצמו ככותב/מאייר/משורר פוטנציאלי. כופרי הדבר הוא עיתון מחתרתי ואלטרנטיבי במהותו ואנו מקווים שלא נתפתה להידרדר לקראת תהום הנורמליות, שאז יפסיד העיתון את זכות קיומו. למרות זאת, "כופרי" הוא עיתון שלוקח את עצמו ברצינות הנדרשת.

אנו נשתדל לערב את הציבור, ע"י הפעלות אינטראקטיביות. הניסיון הראשון היה: *תחרות ציורי חזירים*.

לקראת הגיליון הבא אנו מכריזים על תחרות: "תאר את היום שאחרי". היום שאחרי הוא היום שאחרי התפרצות געשית של תל רומן. התיאור יכול להיות בציור, שיר או סיפור. אופציה 2 להשתתפות אינטראקטיבית: *כתיבת מכתב נאצה* (לפי ההוראות שבגוף העיתון כמובן).

עד כאן-בהצלחה!

מ.א. בשם המערכת הגאה.

מערכת כופרי גאה להציג:

תחרות ציורי חזירים 2000

כשרונות צעירים רבים נחשפים כאן על במת תחרות זו. כולם טובים אך עלינו לבחור רק באחד. החזיר המועדף ייבחר עפ"י קריטריונים קבועים ואובייקטיביים (אורך הזנב, פרופורציות הפנים וכו'). התוצאות יפורסמו בגליון הבא. ביתניים, כל שעליכם לעשות הוא לבחור בציור אחד ולהשחיל פתק עם הכתוב: תחרות חזירים 2000 ומספר החזיר המועדף עליכם לת"ד 50.

כאמור, אנחנו שמחים להכריז על פתיחת תחרות "היום שאחר" (פרטים בהקדמה-עמ' 3).

ואלה המועמדים:

.2

.3

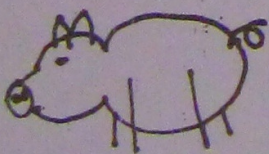
.4

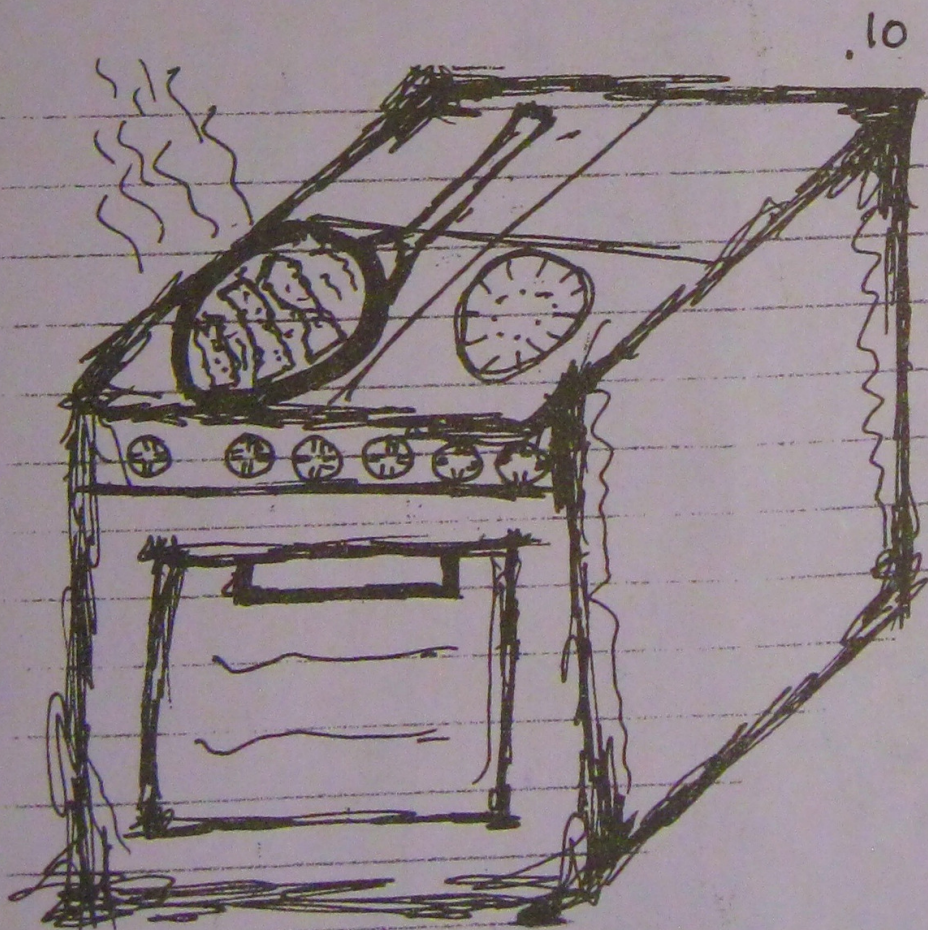
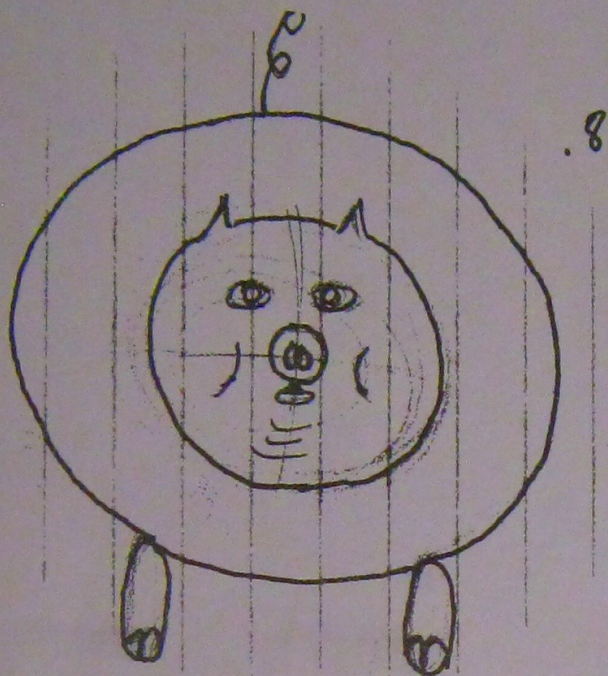
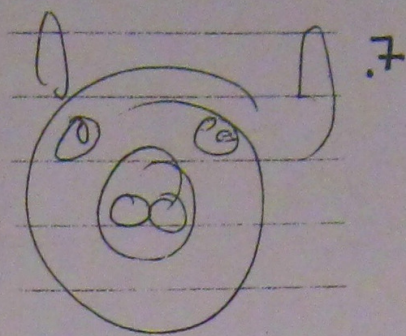

5.

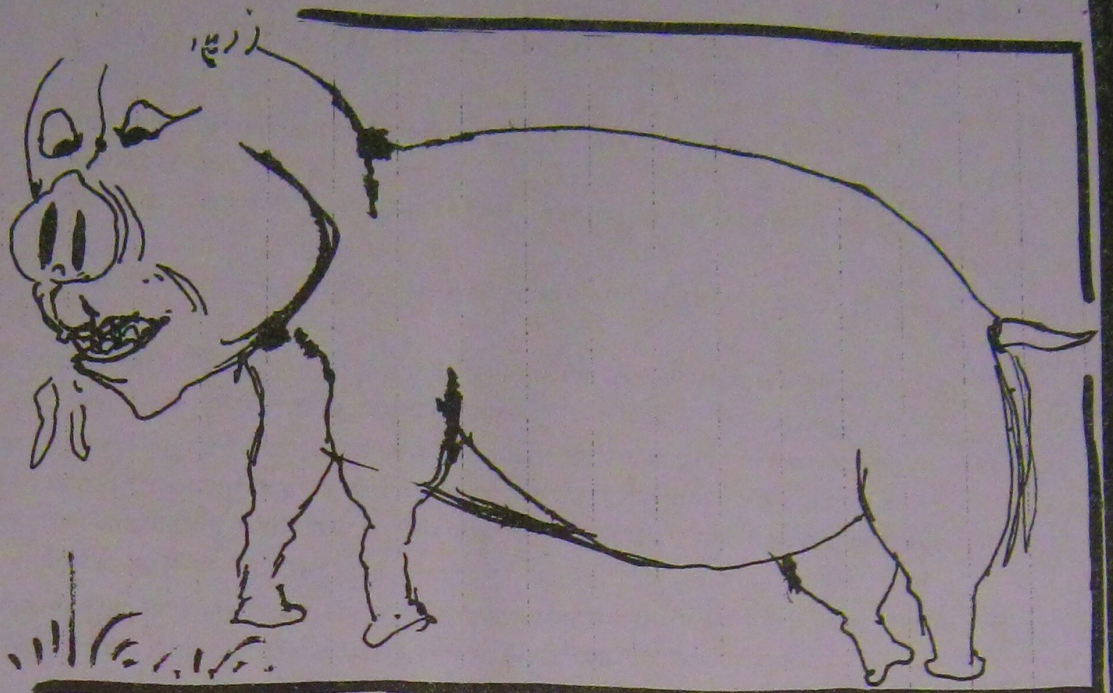

6.

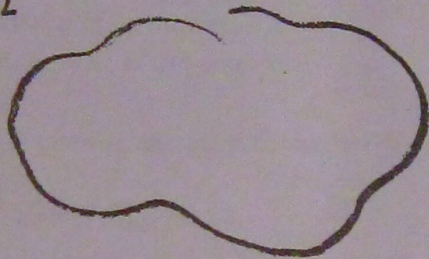

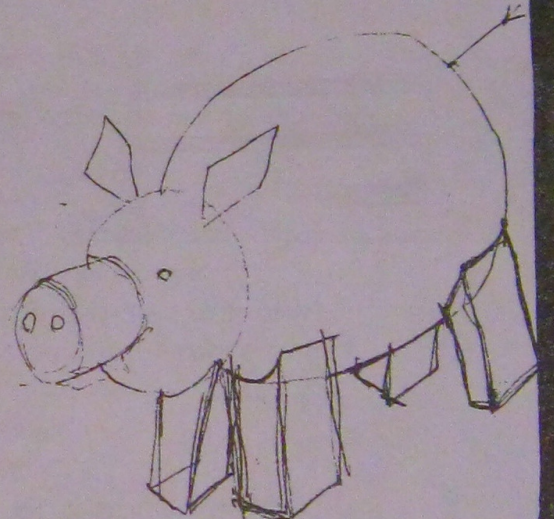
11.

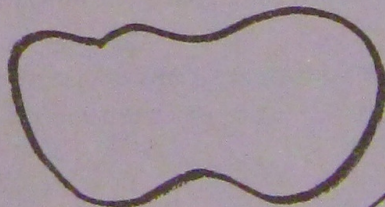
12.

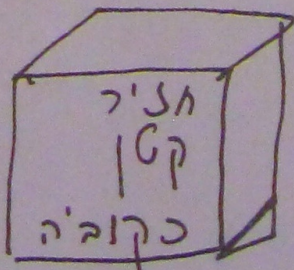
13.

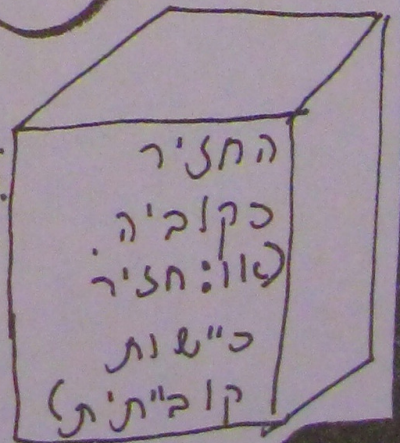
14.

16.

15.

17.

$$\frac{3^2 - 9}{0} = \text{חזיר כולסה מתמטי}$$

לא משהו אובייקטיבי – ב.א. (בן משק אופטימי)

- הילד (לעיתים רחוקות הוא עדיין רואה עצמו כך. אחרים קוראים לו נער, אדם) יושב על המיטה בחדרו. מעל לראשו מרחפות ארבע תמונות. ארבעה מסכים קטנים סובבים במעגל אנכי, ביניהם יש צבע כלשהו, מעין תוך, אך יכול להיות שהוא סתם מדמיין את זה.
- באחת התמונות הצבא, המון ירוק, מעט שינה, הרבה שביזות, יש כח, אין כח, בעיקר אין כח. הוא כ"כ שונא את ריח האהלים.
 - בתמונה האחרת את הפאב, מתנדבות, אולפניסטיות, תזזיתיות, איזה כח שדוחף אותו, איזה ציר, איזו סיבה, מניע עצוב, משהו מאחורי הקלעים אך לא נסתר כ"כ ש"אחראי" לכל ההצגה.
 - בתמונה השלישית הוא חש סתמיות, הוא חושב על אחרי הצבא, אזרחות, זה העתיד אבל זה חלק מחייו * (מחוסר ברירי והעדר ביטויים לאישיותו אפילו משהו שעוד לא קרה יכול להיחשב כחלק מעצמיותו, אפילו זה מצטרף בשעת דוחק זו לאיש שנקרא עצמו כדי לתת הרגשה של אדם שלם עם ייחוד), חבל אם כך שהוא רואה עבודות מזדמנות, אם אפשר, בקיבוץ).
 - ברביעית הוא רואה את החיים בקיבוץ, הוא נזכר בזה לפעמים בחופשות, בעצמו, בחיים שלו, העצים, השמש, החדר שלו, החבר'ה, האנשים הרגילים, שעובדים, הטיולים שלהם, בסוברו, במוזיקה, בסטלבט.

הן הוא, התמונות הללו, והן מהרהרות, עכשיו, בשתיים בלילה, במוצ"ש. הוא נהיה מטושטש, התווך מאפיר, או שזה סתם נדמה לו.

הצבא, המניעים השונים וההחלטות, החבר'ה, הפאב ובטח שחיי הקיבוץ, כל זה באמת כבר לא מעניין, בטח שמעתם כבר את זה מליון פעם. מה כן? מה במחשבותי יחדש לכם משהו? יעניין?
אולי מחשבות ארעיות יותר, תיאוריה של אחד מחבריו, ששורשיה בפיזיקה, היא מערערת על עצם קיום המציאות (!), והשלכותיה המוסריות מרחיקות לכת, שכן היא פוסלת קיומו של כל דבר מלבד האני הבסיסי שלו?
אולי מחשבות על מה נתנו לנו שנות התבגרותנו בקיבוץ, אפילו מבחינת הכשרות מקצועיות, עבודות לעתיד?
אולי מחשבות על איך ניתן להקים עסק בגליל ואיך אפשר לשלב בין המקום הזה לעבודה, לכישוריו שלו, לקריירה מספקת?

מה גורם לו לחשוב על זה, מה גורם לו לרחוש כך, בשעה כזאת של הלילה?
זאת אותה תחושה שוב, אותה הרגשה, תובנה, שכנראה שוב מבעבעת, או אולי רק זאת קצת בירכתי מוחו.

משהו עמוק שהוא שנים מתמודד איתו, משהו שלעיתים נעשה מוחשי, מזוקק וחד, נלעיתים מעורפל, ערטילאי ואפילו מודחק.
אוי, התחושה הזאת שמפעפעת לכל, הוא הרגיש אותה בשיעורים הארוכים בתיכון, בימי העבודה, בהם ההווה היה כה מוחשי, וכל דבר אחר רחוק, ובעל אותה אחיזה במציאות כשל הסיפורים בספרים שקרא.
הוא ידע שהיא שם גם אח"כ.
כשהגיע לצבא,
הוא כבר ניסה (ואף הצליח זמנית ובאופן מוגבל) ליצר באופן מלאכותי תחליף.
לכפות על עצמו, למצוא בכח, לשכנע עצמו באמיתותה.
אבל הוא ידע שהנסיגות כשלו לפעמים הוא חי עם התחושה, לפעמים אפילו קיבל אותה ואהב עצמו בכללו אותה בתוכו.
הוא ידע שזו היא, הוא שמע את האיומים שלה, אחרי הצבא, כשהיה חסר מסגרת, האשליות העצמיות בדבר מטרה, חשיבות, תהיינה בטלות.

הוא ירחף בריק חסר משמעות.
הוא גם ידע שאלה איננו סדק, אפשר להמשיך ולחיות את כל חיך בהדחקת התחושה, בייצור חוזר ונשנה של תהליכים זמניים, מלאכותיים.

היא ליוותה אותו, אותה תחושה, כבר מס' שנים, מאז שנהיה מודע לשאלה ולעצמו.
תחושת חוסר המשמעות הזו.
התחושה המוחלטת הזו של סתמיות.
אם כבר ישנה מודעות למשהו, אז לרוב זו מודעות שורפת, לכך שזמן יקר שחסר בו משהו עבר.
נראה שיאלץ ללמוד לחיות איתה.

פרק נוסף בדרמה הדוקומנטרית: "שומנים בפריפריה"

הפעם נחקור את הקשר המדעי בין פריפריותו של החצ'קון להתקדמות גילו של הנער.

השערה:

החצ'קונים כגלי זעזוע של אבן המרקת בליבו של אגם: מהמרכז החוצה הם הולכים.

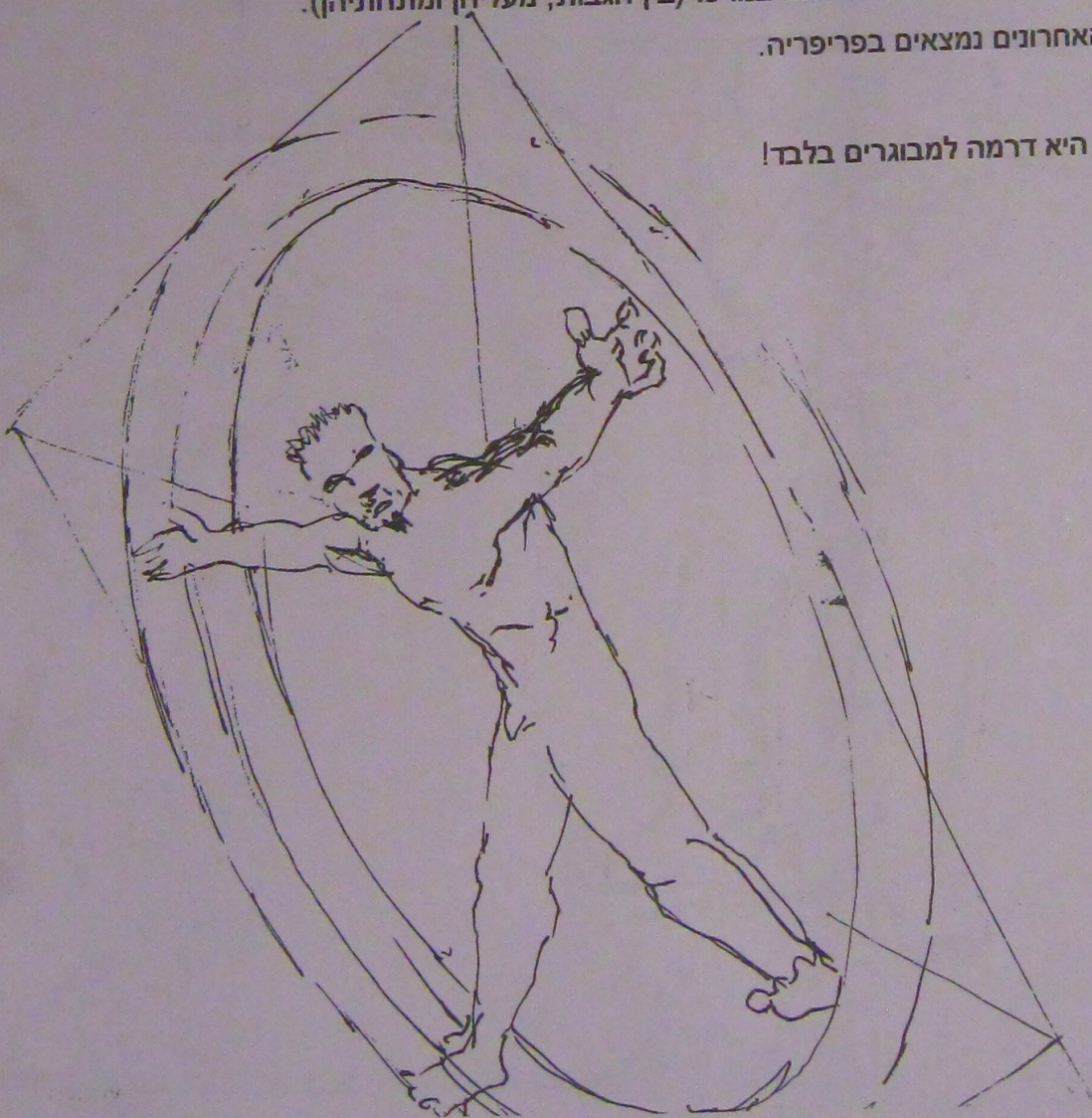
הנתונים:

90% מהחצ'קונים הראשונים של המתבגר הם במרכז (בין הגבות, מעליהן ומתחתיהן).

90% מהחצ'קונים האחרונים נמצאים בפריפריה.

מסקנה:

"שומנים בפריפריה" היא דרמה למבוגרים בלבד!

עלילות סופר-מנקי

סופר

מנקי

רקטומליה פוסט-מודרנית

חוסר קואורדינציה רקטומלית-פואטית אינה מאפשרת את כתיבת השיר, אלא רק את הדיווח על אי-כתיבתו.
רקטומליה שבאה לקיצה
חלקיקים פוסט-מודרניים מפעפעים לחלל קץ הרקטומליה, מתמזגים עימה ומביאים לסיומת מודרנית ביותר.
אי-שירותו של הדיווח מתאבדת לשמחת משורר ערום, לא מצוחצח שיניים שישב עד כה כחצי שעה על אסלתו.

פירמידה

מדדומי יקיצה ארוכים מתקצרים לשמע קול קורא:
"תומר הביתה, חן ותמי תחזרו לנן וגם אתה אלון!"
"כולם לשבת! אתם זוכרים איך עשינו ישיבה מזרחית? ... יופי ילדים!"
"זה הוא החצב ילדים, אתם יודעים מה זה אומר? כן נכון-הסתיו הגיע"
"יוסי אתה תחזיק לשולה את היד ואריאל אתה תחזיק חזק את ידו של עמיחי"
"רחל קומי מיד ותחזרי למקום. אדם תפסיק לבכות, מה אתה ילד קטן?"
וכעת התקצרות היקיצה נגמרה. הקול הקורא שהיה מטרד מקצר יקיצה הפך למושא סקרנות מסיים יקיצה. ובתחתוני האחרונות והכחולות עמדתי משאיר מאחורי דלת של בית עם מיטה נוחה.
לתפארת תחתוני הכחולות עמדה פרמידת ילדי גן רימון. בראש הפירמידה: אדם, העולה לכיתה א, ועל ראשו כף רגל המזדקרת עד לכדי גופה של הקול הקורא-קולה קול סופרן מזמר עתה, קולותיהם הרכים של הילדים נושבים כרוח קרה, מזקירים את פטמותיה הגלויות של מטפלת גן רימון.
תחתוני הכחולות גם הם עתה פירמידה לתפארת.

מקרר מלחמה

הוא היה המועדף ביניהם, המובחר.
מקרר מלחמה הוא היה (בטח שהיה מועדף על שירים בהשראת הגן, למשל).
לא לבד הייתי בחדר המטבח הקטן שלי. אור סנוורים זחה בשנייה ניפוץ תקוות. פתחתי את דלת "מקרר מלחמה".
"אז בטח יש משהו מעניין בפריזר" היא אמרה. אדים סמיכים של פעולת הקפאה זחו בשנייה ניפוץ תקוות.
"רק בקבוקים עם נוזל צהוב-ירוק כזה יש לך?"
"זה מקרר מלחמה" הסברתי "והנוזל הזה דווקא טעים ומזין מאוד"

מציאות רטובה

כך האמת מסודרת לה, יום ה שתיים חמישים ושבע אחה"צ:
בחזית לנו, "חמישים": צהוב, צהוב, לבן, צהוב.
"רבע ימינה": צהוב "שתי אצבעות" מהצהוב: שתי צהובים.

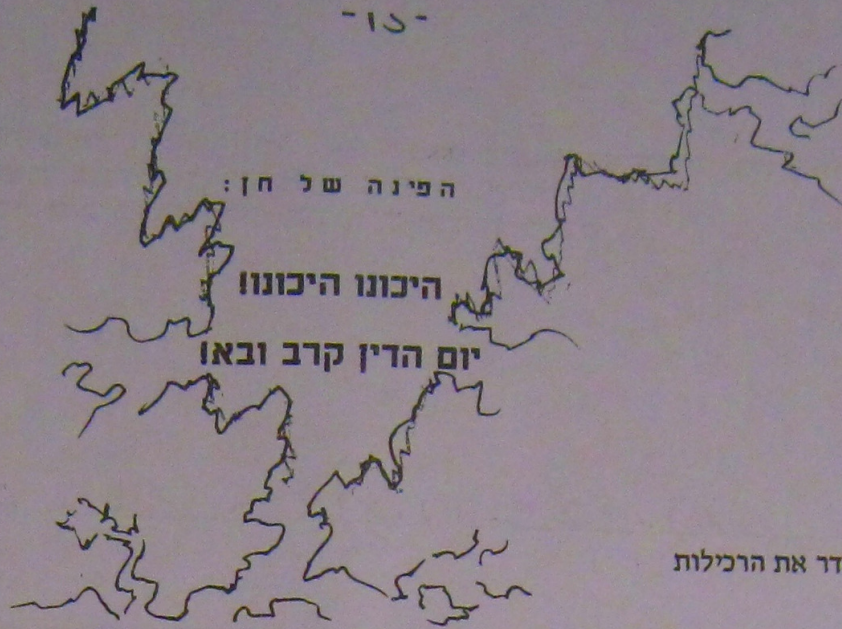
ומחוץ לאמת זאתי ועליה יושב אני, בוהה באמת המסודרת בערימות
מחכה שתתפזר, שתתכסה ותתעטף במושא תאוותי.
אך בבריכתנו האמת ריקנית, מוכנה לסידורה מחדש.

א.ד.ה. הגאון.

לא משהו או בייקטיבי (ממש)

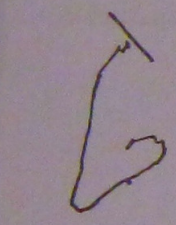
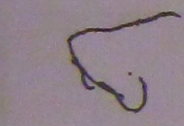
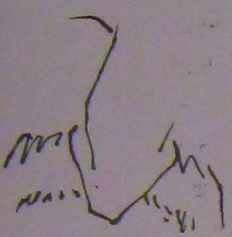
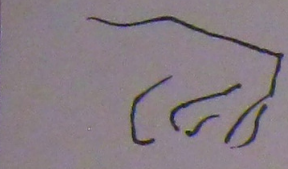
אין בעיה, חשב לעצמו, הוא ידע שאין משמעות אובייקטיבית לחייו. זה לא העניין, הוא לא היה כ"כ תמים.
הוא אפילו לא רצה את אותו "משהו מעבר", חיים בצל מטרה, אותו חלום ילדותי ודטרמיניסטי שבעצם קיומו היה
שולל כל גיוון אמיתי ועמוק בחיים.
אז למה התחושה המעצבנת, למה התחושה הארוורה הזו צריכה ללוות אותו כל חייו, כאילו חסר משהו.
כל אותם דברים שנבעו מחוסר קיומה, מה הם העידו,
האם הוא חי רק למען אושר? למען הדברים הפשוטים, הקטנים שמשמחים? כי אם כן אז למען מה חיים כל אותם
אנשים שהכיר אשר לא כ"כ אהבו את חייהם, ולא חסרו כאלה!
בכל אופן צבא מחר, כדאי ללכת לישון.

לסדר את הרכילות

כל פעם שאני חוזר מהצבא אני שומע קטעים פה ושם של רכילות על הקיבוץ הכושל. אז עכשיו שיש לי זמן לסדר את כל המלל הזה, שה"בודים" אותו כאילו משוועים שמישהו יביע את דעתו, אנסה לסדר לכם אותו לפי ראות עיני:

הקיבוץ במצב קשה. רוב האנשים כמו תמיד לא מבינים הרבה ומה שלא מפתיע, גם האנשים שכולם חושבים שהם יודעים משהו – לא יודעים כלום. טוב, זה לא שונה מכל מערכת אחרת מלאת פשלות. הקיבוץ ככל הנראה יכול להשתעבד לבנקים מחר, אבל הסיבה היחידה שלא מודעים לזה היא שהנהלה חושבת שזה יהרוס את האופטימיות של חיפוש העבודה!

המעבר לקפיטליזם קיבוצי בעצם השלים את המהפכה לדיקטטורה של דורות בכך שגם המנהיגים הם סתם אוחזי עיניים. שהחברים פשוט בשוק כזה שהם לא מבינים.

לפי דעתי אין ביקורת קיימת של הקהילה אבל זו בעיה פחותה יחסית לנסיון לחסוך מספיק כסף ממקומות כמו חינוך (ברגע זה). אבל רוב החברים לא ממש חושבים שמישהו יעזור להם אם הם ייקלעו למצב קשה. הגדרה לצעירים יוצאי צבא אין כרגע ויושבים על זה עכשיו (זה מאחר וההגדרה הקודמת התבטלה?!). אבל אני לא מבין איך אפשר לגבש משהו בלי תוקף כלשהו כאשר ההנהלה לא מבינה בכלום?!

כמובן, כמה אנשים מתפכחים לאחר שטף הדברים נאומרים שאנחנו עדיין בסדר יחסית.

קרוב

לא משהו או בייקאויבי (ממשק)

אבל הוא לא יכול להרדם, לא עכשיו לבסוף הוא מוצא עוד הסבר, יכול להיות שבכל פעם שהוא לא מבין לשם מה הוא עושה דבר מסוים, או כל פעם שיש פער גדול מדי בין האני הפנימי, האופי האמיתי והרצונות שלו, לבין המסגרות שאליו הוא נקלע, הוא טופל את התחושות שנוצרו אצלו באיזו מחשבה מופלצת על משמעות.

כלומר, יכול להיות שכל אותו תסכול ממחשבה על חוסר משמעות נובע מאי התאמה בין אופיו האמיתי, המזוקק, לבין המסגרות שבהן גדל, ה"מסלול" אליו נולד ובו הוא לכוד מתחילת חייו בגלל הקונפורמיזם הטבוע בו ובגלל חוסר היכולת שלו לייצר או אפילו לדמיין – למצוא שאיפה מסוימת לחיים שמתאימים לו. חיים שהם שונים לחלוטין מכל מה שראה או חשב שיעשה עד כה. חיים שהם באמת שלו.

והפעם בפעם, לכבוד טורניר השחמט שיהיה עוד שלוש שנים, עצות בנושא:

"לוחמה פסיכולוגית בשחמט" - עפ"י דן (המח) גיט

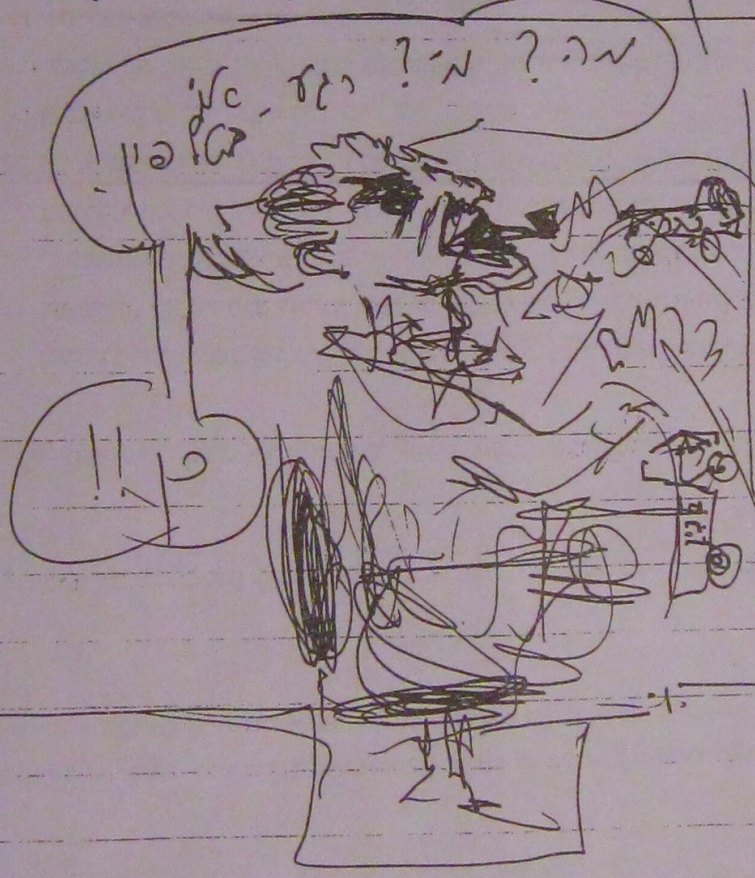
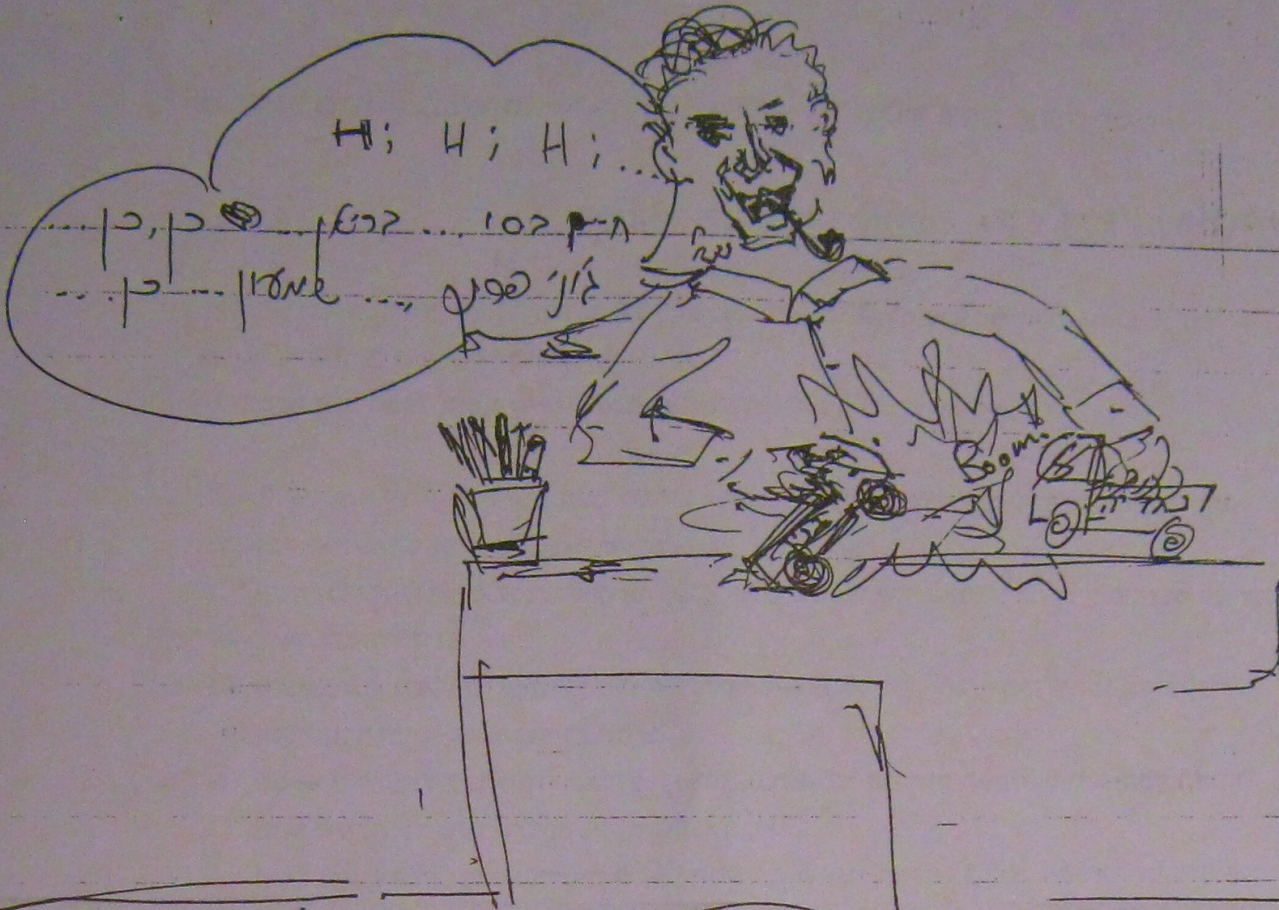
פעמים רבות בטורניר, ובכלל, מזדמן לנו יריב במשחק אשר עולה עלינו ביכולתו הטכנית, במידה כזו שאנו מתחילים לחשוש מהפסד. אל חשש! הנה מספר עצות שיעזרו לכם לצאת מהמשחק כשידכם על העליונה.

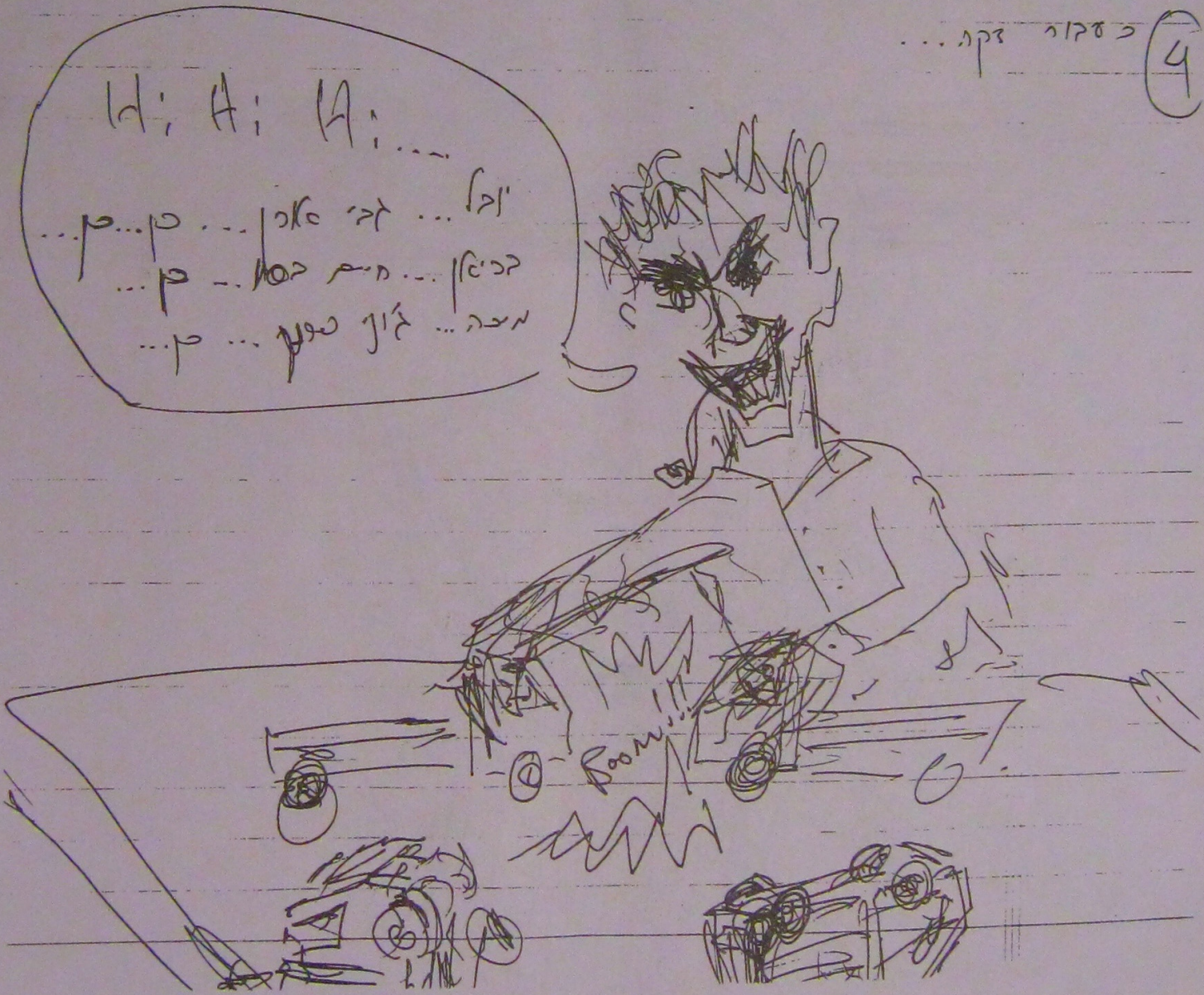
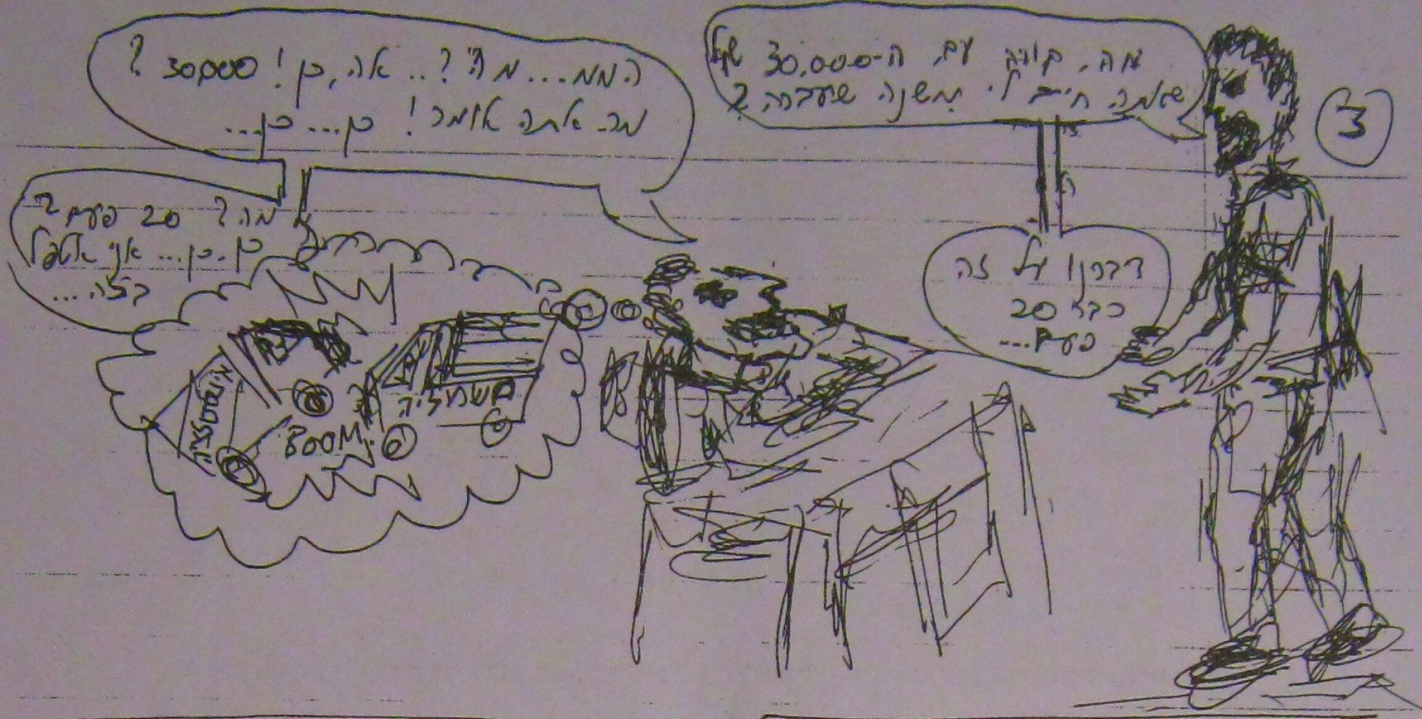
1. כל עוד הוא עדיין לא ביקש מכם לסתום את הפה, העירו כבדרך אגב על הצורה המרושלת שבה הוא מסדר את הכלי בתוך המשבצת.
2. השתעלו כאילו יש לכם דלקת ריאות, בכל פעם שנדמה שהוא נמצא בתהליך מחשבה עמוקה בקשר למהלך הבא.
3. הוציאו גוש גדול ככל שתוכלו מהאף, תדאגו שישים לב לכך. לאחר מכן שחקו איתו קצת ואחרי זה הדביקו אותו במקום בולט.
4. הביאו מרש מלך בצבע שבו משחק יריבכם, ובמשך כל המשחק העמידו אותו והפילו אותו וחזרו חלילה עד שגם יריבכם יעשה זאת למלכו.
5. אכלו הרבה שום ובצל בארוחה שלפני המשחק, ודאגו שישים לב לכך, אם אכלתם שעועית יום לפני המשחק - מה טוב.
6. לאחר כל מהלך של יריבכם הנראה בעל משמעות, נהגו באופן הבא - צקצקו בלשונכם, הנידו את ראשכם מצד לצד תוך חיוך קטן בזוית הפה.
7. כל פעם שנדמה לכם שיריבכם נמצא בשיא הריכח, הרימו והניחו חלק מהכלים שעל הלוח בעודכם אומרים "מסדר, מסדר" - כך נוהגים השחקנים המקצועיים.
8. למתקדמים בלבד, רצוי עם קירבה לדת, לימדו היטב את קללת הפולסא-דנורא (רצוי לפני המשחק). הכינו מלך מדונג, עשו על המלך של יריבכם את הקללה שלמדתם מבעוד מועד, ואז העבירו את ראשו של מלך הדונג מעל הנר לאט לאט עד שראשו יותך לגמרי.

סביר להניח שיריבכם ייתקף בעתה עזה - והנצחון מובטח!

לא בשהו או צייק טיבי (המלך 101)

הבעיה היא שהדבר הכי קרוב שמצא לאישור כמעט מוחלט וסיפוק היה תלוי בגישה כ"כ קיומית לחיים, היה עדיין תלוי באושר של הווה - כלומר, מכל נסיונותיו עד כה עוד לא הצליח להשתחרר מאותה מחשבה של משמעות.

THE END

(זזה לא מה ש) (עצמית איד בילגודי)

זזה לא מה ש

ישביע את

רעבוני לא

זה לא

מה

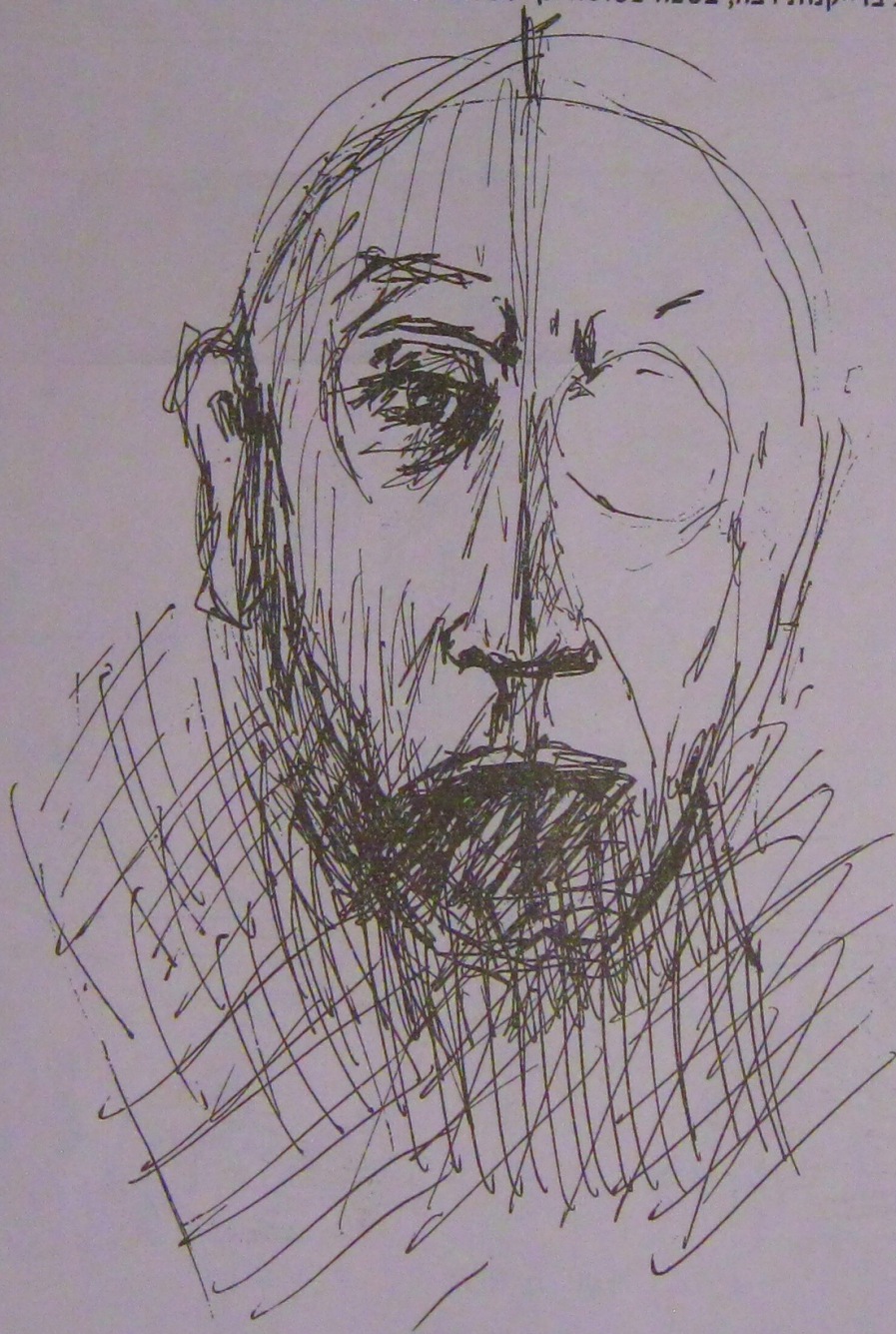
שיניח את

דעתי

לא

זה לא זה.

יונה וולך מתארת בדייקנות רבה, בשפה פשוטה אך לא חסרת מליצות את הרגשות העולים
בבראנץ' הכשר.

פינת: "עשה זאת בעצמך" - אילון לסדר

והפעם: איך להכין מכתב נאצה.
פעמים רבות במהלך חייו אנו נקלעים למצב בו אנחנו נאלצים לבטא את דעתנו בצורה עדינה, אך תקיפה. דרך אחת טובה להגיע למטרה זו היא מכתב הנאצה (לפי רוב הדעות, הומצא מכתב הנאצה במדגסקר, למרות שהסינים כרגיל יטענו שהם המציאו אותו).
מכתב הנאצה אהוב על בני כל הגילאים, לעיתים סבורות הבריות כי מכתב הנאצה הוא עסק מורכב וסבוך, הרחוק מהם שנות אור ויאה רק לחתרנים פובליציסטים, ושמעון פרס.
אבל בעזרת עצות פשוטות ובאין כסף תוכלי גם את/ה להכין מכתב נאצה משל עצמך.
נעבור מיד לעיקר!

הוראות הכנה:

1. בחר באופן שרירותי אדם או חפץ כלשהו (הערה: ישנם סוגים שונים של מכתבי נאצה, בכדי למנוע את התסכול שבבחירה, החלטנו להציג את מכתב הנאצה הקלאסי).
 2. לך ללול 10, תפוס אפרוח מבוגר וצולע, מלוק את ראשו בכוח רב) כשישפריץ הדם, ואז ישאלו אותך מאיפה הדם- אז תוכל להסביר בפשטות: אני כותב מכתב נאצה!
 3. שים את ראש האפרוח בשקית, (בגוף ניתן לעשות שימוש גסטרונומי)
 4. ועכשיו לקטע הכיפי באמת! קח נייר ועט, כתוב בגדול את שם האובייקט מסעיף א', חזאת בכדי שיהיה קשה יותר לצנזר, כמו כן רצוי לרשום את שם האובייקט כמה שיותר פעמים. טכניקה נוספת לפגוע בצנזורה (טכניקה הפונה לציבור האינטלקטואלי יותר) היא הטכניקה של הדגשת אותיות שהן גם כן חלק ממלל המכתב, צירוף אותיות מודגשות אלו ייצור את שם האובייקט.
 5. לב המכתב: הבע את רגשותייך, שחרר את כעסך ורכב בחופשיות על זעמך. רצוי להשתמש בהרבה מאוד קללות וכאלו המכילות את האותיות ז,ח,ר ושאר האותיות. דוגמא ללב המכתב:
זונה מסריחה, כלבה מזדיינת, שרמוטה מכוערת וכיוצא בזה.
 6. כתוב מה את/ה רוצה לעשות לאובייקט, לדוגמא:
לפוצץ לך את הראש עם מוט ברזל, או: לתקוע לך כידון ברקטום, לדחוף ולסובב.
 7. המחשה ויזואלית של סעיף ו': ניתן לצייר את האובייקט במצב שלאחר שעשינו לו מה שהבטחנו שנעשה לו בסעיף ו'. ניתן גם להשתמש בצילום, אך זהו ויתור על התועלת של מכתב הנאצה, שכן התועלת של ביצוע האיום גדול בהרבה מהאיום עצמו ומבטל בכך את תועלת האיום. כמו כן שיטת פעולה זו מתאימה למתקדמים יותר ואותה נעביר רק בהמשך.
- ההמחשה היזואלית היא הדרך האופר-רציונאלית לבעיית היכולת הנמוכה של האדם הממוצע לתרגם ולהבין את משמעות המילים. (שהרי למעשה - מלכתכילה המילים נועדו רק להבהיר את משמעות הציוורים).

8. הסעיף הבא נועד למיעוט הכותבים – לאלו בעלי עקרונות. ביצוע סעיף זה אינו מומלץ אבל "המערכת" מודעת לכך שיהיו כאלו שיעשו זאת בכל זאת, ולכן אנו מעדיפים שהטעות תהיה טעות מודרכת אותו מיעוט ידרוש המאובייקט לעשות או לא לעשות מעשה/ פעולה כלשהי. כמובן שניתן לקשר דרישה זו לאיות בסעיף ו'.
9. לכתוב סיומת נאה, לדוגמא: "ביי, ואל תקח/ את זה אישית.", או – "בכבוד רב ושתבדל לחיים ארוכים (יש לזכור שאחרי האיום יהיו אלו חיים ארוכים ומלאי פחד).
10. ניתן לכתוב נ.ב., לדוגמא: "נ.ב., אני תליתי לך את הכלב.
11. להפוך את הדף ולמרוח את דם האפרוח על הצד הריק. לקפל ולשים במעטפה עם חלון שקוף (שיראו את הדם).
12. להגיש את המכתב לאובייקט. זהו חלק שרבים מזלזלים בו, אך הוא חשוב מאוד משום שהוא זה שיוצר את הרושם באשר לרצינות האיום. כמו כן יש כאן מקום רב ליצירתיות, דבר שאנו תומכים בו.
- דוגמא: לתקוע את המכתב בפה של הכלב התלוי מה"נ.ב."
- זהו, מספיק להיום!
- בהנחה שקראתם את כל ההנחיות, אתם כעת כותבי מכתב נאצה לכל דבר.

נ.ב. 1

כמובן שיש לכתוב את המכתב ע"פ חוקי התחביר המוכרים והידועים. רצוי לכתוב מכתב ברור ו"זורם" על מנת שהמסר יעבור.

נ.ב. 2

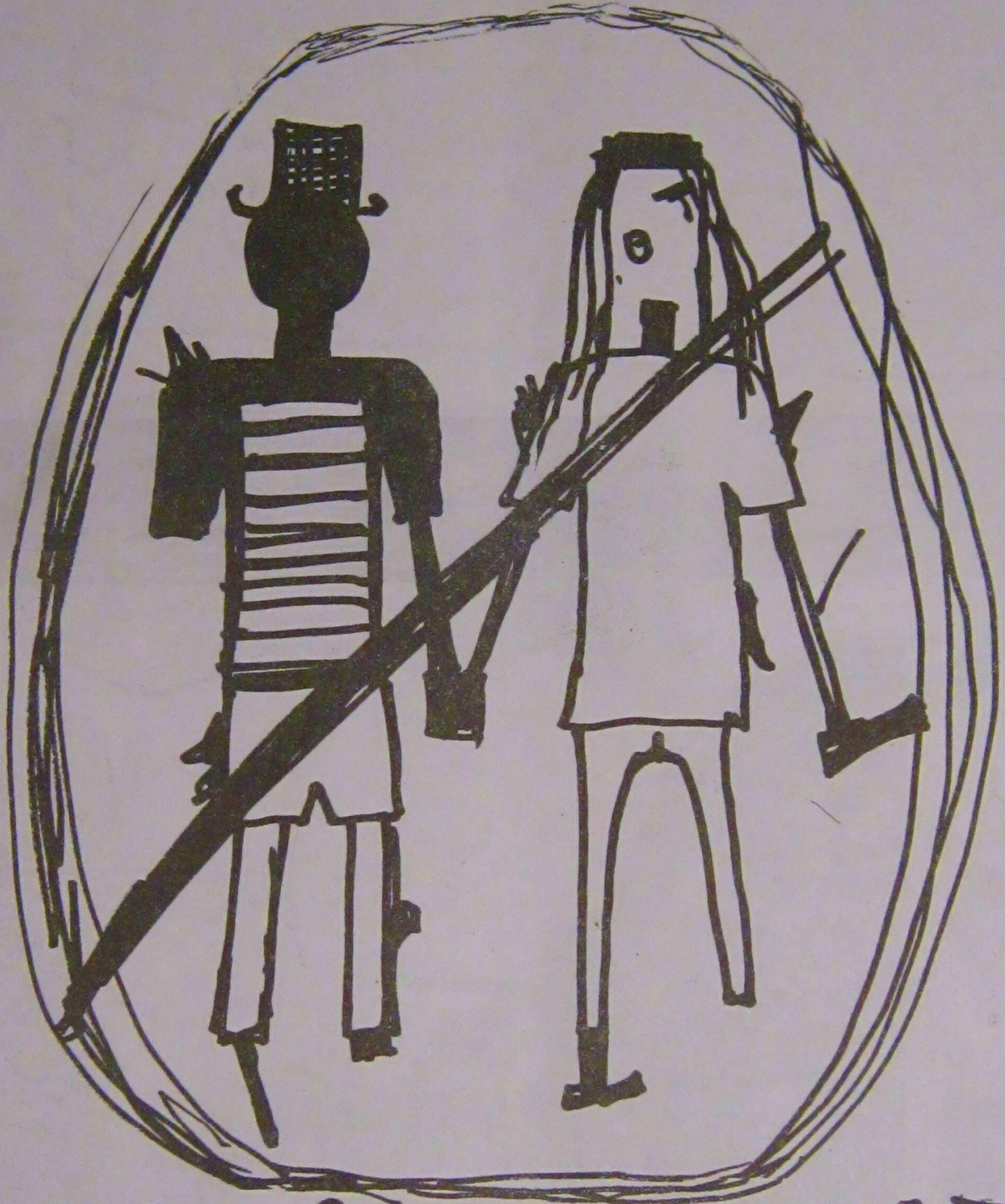
יש לשדך או להדביק את ראש האפרוח למכתב.

HADAF

הדף

ברוכים הבאים לזף המפריד. תפקידו להפריד בין הנשמות הזכות והטהורות, לבין הטמאות. מי שלא מעוניין ללכלך את נשמתו הזכה (אזהרהו נזק בלתי הפיך), שיעצור כאן ויסתפק בציור הנפלא הזה.
שני הקטעים הבאים הנם סאטירים בהחלט ויש להתייחס אליהם ככאלה (בעצם, לא בהכרח).

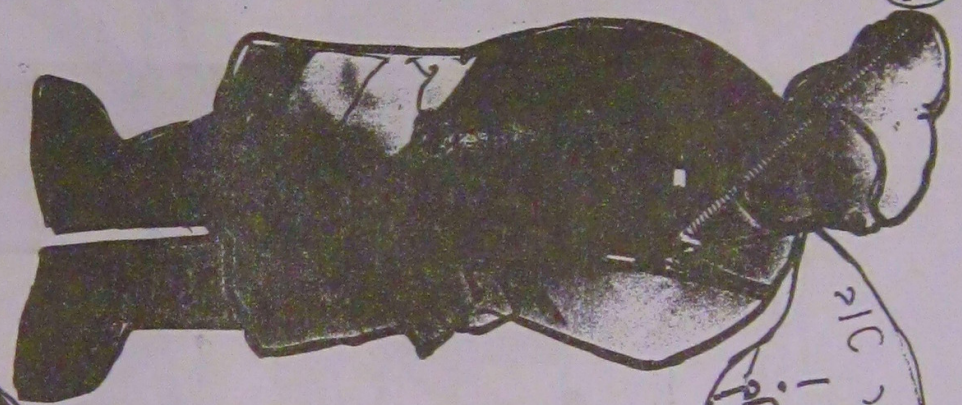

HAMAFRID

המפריד

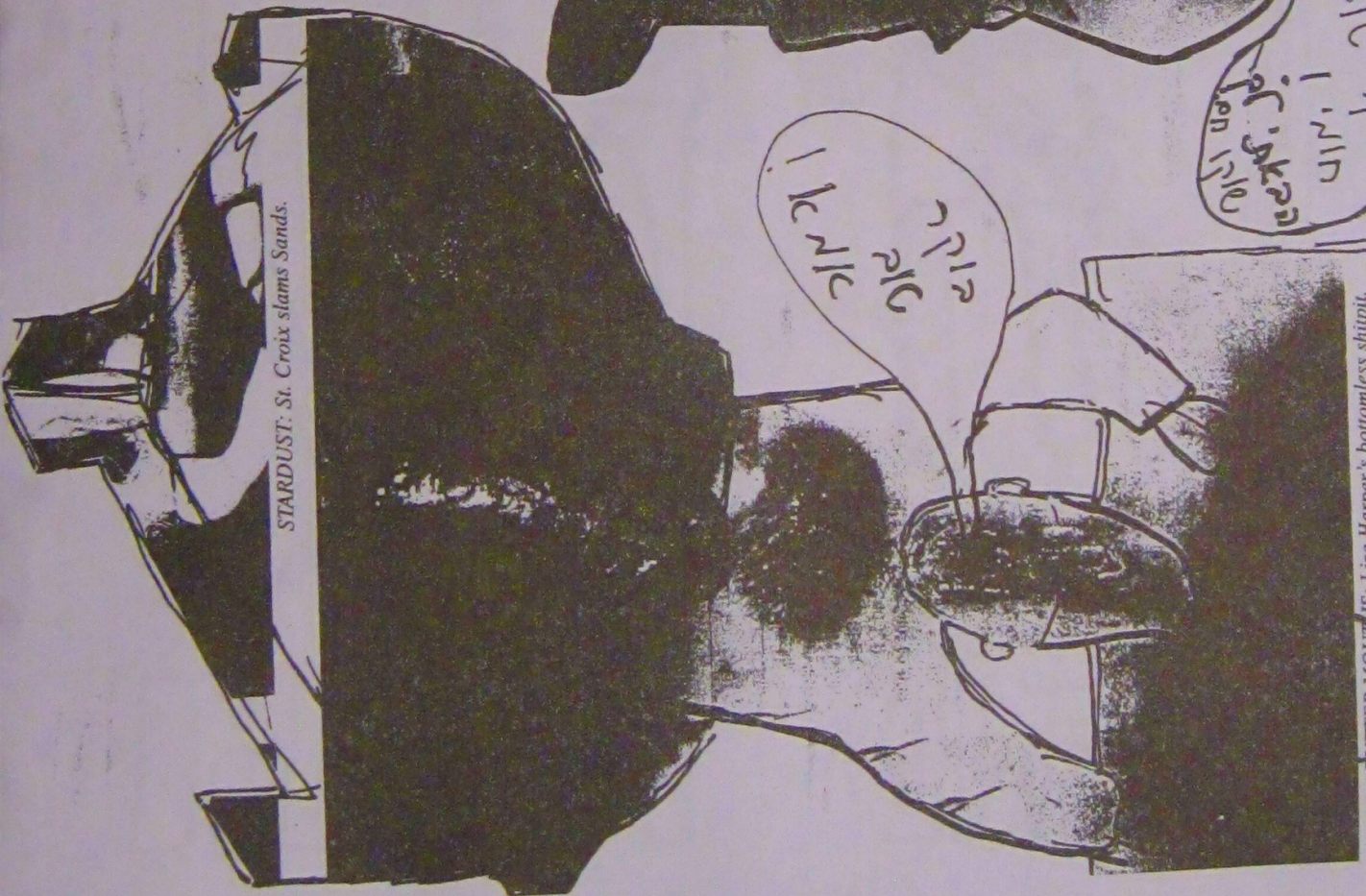
חובתי הולך לבבית-הספר

(1)

בבית הספר
חולמי
הבבית
החורף

בבית הספר
אלהא

STARDUST: St. Croix slams Sands.

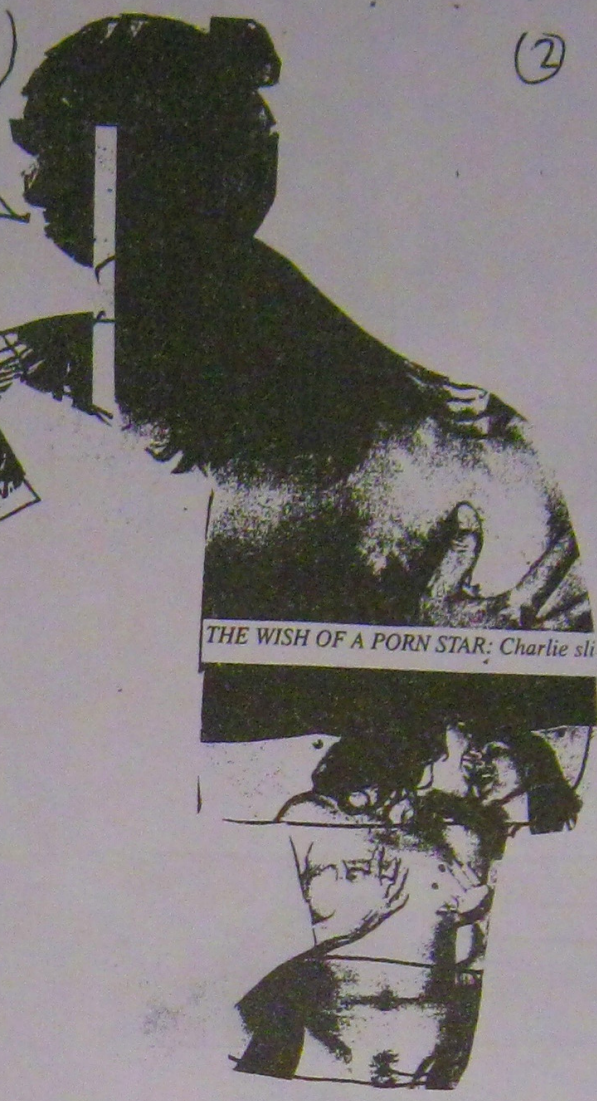
BITTER MOUTH HS: Liza Harper's bottomless shiitpit.

(2)

אני לא מכיר
אף אחד בבית
ולא לא יהיו
שם צדצדאים
כמו בגן.

הכל יהיה בסדר,
אתה תכיר
הרבה
חברים

1
אלא אני
לא מרגיש טוב
ואני מפתח
נורא
מכיתה
א'

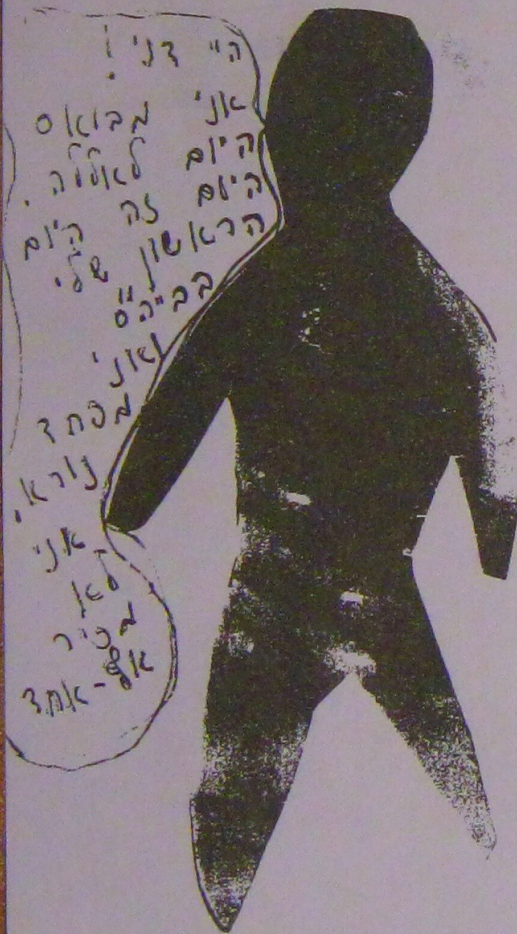
crowd for s'
it Hot T

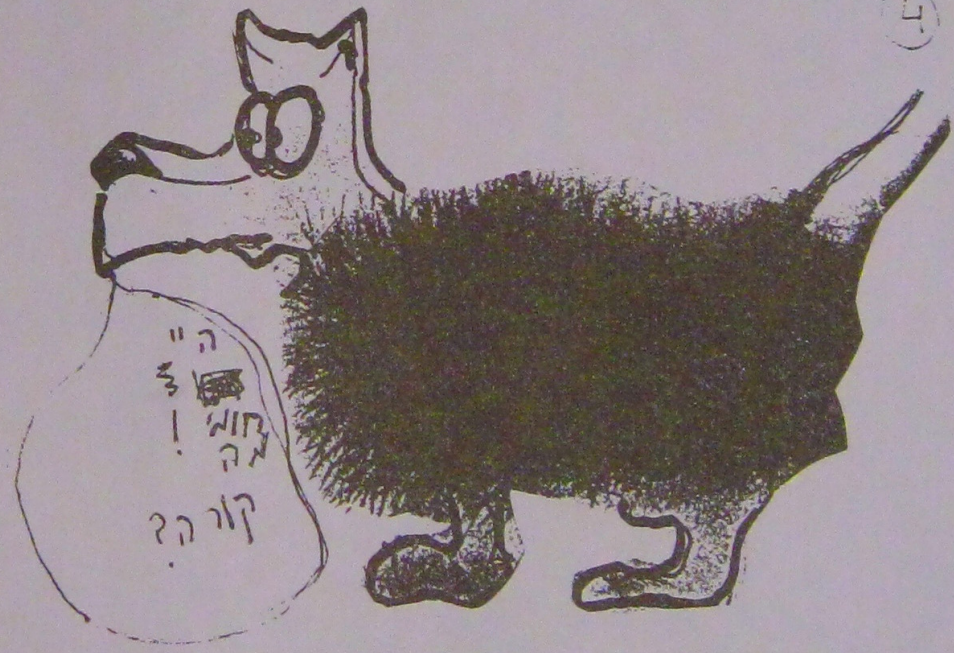
אוי בנה חואי
בוא נטיץ עו
רעלום.

אלעס
איז א
באסע

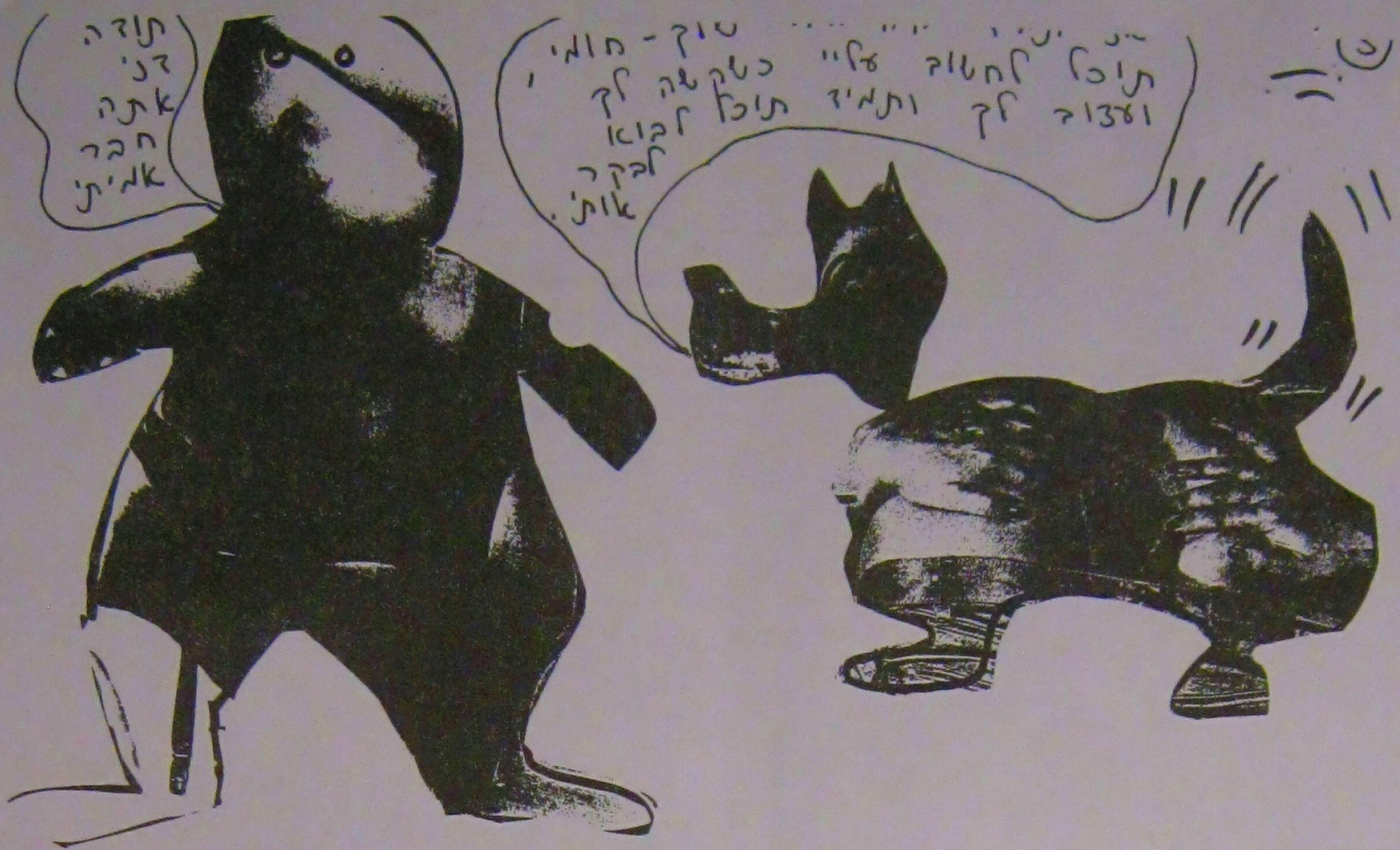

היי זני!
אל' אבאס
היום אפעה.
היום צה היום
הראשון שלי.
הביהם
לאל' אבא
לפחד
נרא
אל' אבא
לפחד
אל' אבא

היי
קרא
קרא
קרא

4

בבית - הספר

דברים במפורש באופן מטפורי

המזכירה פשיסטית מוצצת דם צמאה לכה, החבוים בקיבוץ טיפשים ותאבי בצע - התגשמות הקריקטורה האנטישמית (אין פלא ש...), מנהיגות עבריינית ודורסנית. אצלנו צדק זו מילה גסה, ואפילו קפיטליזם שהוא דבר מחורבן בפני עצמו - אצלנו הוא דבר מגוחך (ואם זה קפיטליזם אז אני קרפדה).

על החתום: דנטה.

נ.ב.

כל הדברים לעיל נכתבו כמטפורה לאהבה שבין דבורה לפרח.